

Слова Жыцця на кастрычнік 2016

«Даруй крыўду бліжняму твайму, і тады па малітве тваёй даруюцца грахі твае» (Сір 28, 2).

У грамадстве, поўным насілля, такім, як тое, у якім мы жывём, прабачэнне з'яўляецца цяжкай справай. Як можна дараваць таму, хто разбурыў сям'ю, хто здзейсніў велізарнае злачынства ці таму, хто нас параніў проста да жывога ў асабістых справах, руйнуючы нашу кар'еру, здрадзіўшы наш давер?

Інстынктыўна першым рухам бывае жаданне адплаціць злом за зло, а помста раскручвае спіраль нянавісці і агрэсіі, якая вядзе да здзічэння грамадства. Таксама як і разарванне любых адносінаў, вырошчванне крыўды і абурэння, прыняцце паставы, якая напаўняе жыццё горыччу і атручвае адносіны.

Гэтае Слова Жыцця ўваходзіць з моцаю ў самыя розныя канфліктныя сітуацыі і без недасказанасці прапануе самае цяжкае і адважнае рашэнне: дараваць.

Даруй крыўду бліжняму твайму, і тады па малітве тваёй даруюцца грахі твае.

На гэты раз заахвочванне зыходзіць ад старажытнага мудрага жыхара Ізраэля, ад Сираха, які паказвае абсурднасць просьбы прабачэння, звернутага да Бога ад асобы, якая сама не можа дараваць. «Каму [Бог] даруе грахі? – чытаем у старым тэксце габрэйскай традыцыі. – Таму, хто сам можа дараваць» (пар. Вавілонскі Талмуд, Мегіла 28а). Менавіта гэтаму сам Езус вучыў нас у малітве, якую мы кіруем да Айца: «Ойча ... адпусці нам правіны нашы, як і мы адпускаем вінаватым нашым» (Мц 6, 12).

Мы таксама ўпадаем у грэх, і кожны раз хочам, каб нам было даравана! Просім і маем надзею, што зноў атрымаем шанец распачаць усё нанова, што нас нанова адораць даверам. А калі так ёсць для нас, ці не будзе гэтаксама і для іншых? Хіба мы не павінны любіць сваіх бліжніх, як саміх сябе?

К'яра Любіч, якая ніколі не перастае натхняць нашае жаданне зразумець Слова, так каментуе заахвочванне да прабачэння: «Прабачэнне — гэта не забыццё, якое часта азначае ўцёкі ад таго, каб стаяць тварам да твару з рэальнасцю. Прабачэнне — гэта не слабасць, не маўчанне аб несправядлівасці з-за страху перад тым, мацнейшым, хто яе дапусціў. Прабачэнне не палягае на пагардзе да таго, што з'яўляецца значным, ані на акрэсленні таго, што такое дабро, а што — зло. Прабачэнне ёсць актам волі і поўнае сведомасці, а найбольш — свабоды, якая заключаецца ў прыняцці свайго брата такім, якім ён ёсць, нягледзячы на тое зло, якое ён нам учыніў, гэтак жа як Бог прымае нас, грэшных, нягледзячы на нашыя недахопы. Прабачэнне палягае на тым, каб не адказваць узаемна абразай на абразу, але рабіць тое, аб чым кажа апостал Павел: «Не будзь пераможаны злом, але перамагай зло добром» (Рым 12, 21).

Прабачэнне палягае на стварэнні магчымасці новых адносін з табою для таго, хто цябе пакрыўдзіў; і тады адкрываецца і для яго, і для цябе шанец новага жыцця — будучыні, у якой зло не будзе мець апошняга слова».

Даруй крыўду бліжняму твайму, і тады па малітве тваёй даруюцца грахі твае.

Слова Жыцця дапаможа нам супрацьстаяць спакусе адразу ж рэагаваць, неадкладна «адузаемніць» злом. Гэта дапаможа нам зірнуць новымі вачыма на таго, хто нам «вораг», убачыць у ім брата, які — хоць і дрэнны — мае патрэбу ў кімсьці, хто б яго любіў і дапамог яму змяніцца. Гэта будзе наша «помста любові».

«Скажаш: «Але гэта цяжка», — працягвае К'яра ў сваім каментары. — Гэта зразумела. Аднак у гэтым прыгажосць хрысціянства. Не выпадкова ж ты паслядоўнік Бога, які, паміраючы на крыжы, прасіў Айца дараваць тым, хто выдаў Яго на смерць. Адвагі! Так пачынаецца жыццё. Цябе напаўняе супакой, якога ты ніколі не адчуваў раней, і вялікая невядомая радасць».

А. Фабія К'ярдзі ОМІ